

İYİLEŞMİŞ OSTEOKONDRAL KIRIKLARIN HİSTOPATOLOJİK DEĞERLENDİRİLMESİ

M. S. Binnet, İ. Gürkan, A. Karakaş, C. Yılmaz, S. Ereku Ankara Üniversitesi, Ankara Türkiye

Yüz güldürücü tedavi sonuçları vermeyen kondral yaralanmalarla karşılaştırıldıklarında, osteokondral kırıklar, daha farklı özelliklere sahiptirler. Bu çalışmada internal fiksasyon ile tesbit edilen osteokondral kırıkların kırık-kırık birleşme bölgelerindeki histopatolojik incelemelerle biyolojik ve biyomekanik özelliklerini açıklamayı amaçladık. Kliniğimizde 1986 ve 1996 yılları arasında, yaralanmayı takiben bir hafta içerisinde, 13 akut, izole osteokondral kırık tedavi edilmiştir. Çalışmaya sadece internal fiksasyona olanak verebilecek kadar büyük kondral yüzeye sahip kırıklar dahil edilmiştir. Hastaların ortalama yaşları 16.7 (9-24) olup internal fiksasyon için bir vakada Kirshner teli, 3 vakada Herbert vidası ve 9 vakada mini spongios vida kullanılmıştır. Ortalama takip süresi 6.3 yıldır (3-13). Yapılan ikinci artroskopik girişimlerde, tüm vakalarda, eklem yüzlerinin düzgün ve kırıkların tam kaynamış olduğunu gözledik. Fragmanların hiçbirinde instabilite veya ayrılma yoktu. Birleşme bölgelerinden alınan biyopsi örnekleri sadece fibrokartilaj oluşumunu ve hyalin kartilaj organizasyonunun eksik olduğunu göstermekteydi. Her ne kadar bu doku hyaline kırıkdan mekanik, kimyasal ve yapısal olarak daha az gelişmiş ve iki-üç kat daha zayıf olsa da fragmanın stabilitesini sağlamaya yetmekteydi. Fragmanın orta kısımlarında ise normal hyalin yapı mevcuttu. Tatminkar klinik sonuçlar için fragmanın stabilitesinin en önemli faktör olduğunu gördük. Gerek çeşitli tedavi yöntemlerinin uygulanması ile, gerekse kırıkların kronik kırık patolojilerine ilerlemesi ile orjinal eklem yüzü yapısının tekrar edinilmesi imkansızdır. Bizce, kondral iyileşmeyi destekleyebilecek faktörler (şu anda üzerinde çalışma yürütmekte olduğumuz) dışında, internal fiksasyon hala en etkin tedavi yöntemidir.

